

sin Politik, des større vil Nederlaget blive. (Afbrydelser). Der synes at være adskillige, der har samme Opfattelse som jeg, og det kan selvfølgelig kun glæde mig.

Jeg skal fortsætte med nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører, før jeg gaar over til det, som jeg egentlig vilde sige her ved tredje Behandling. Den ærede Ordfører begyndte med at sige, at Arbejdsløshed er noget af det værste i det bestaaende Samfund, og det er jeg ganske enig med ham i: Arbejdsløshed er noget forfærdeligt i det bestaaende Samfund. Men derfor er det ogsaa af den største Vigtighed, at Partierne søger at lempe sig mod hinanden for at finde Foranstaltninger, som alle kan samles om. Det var netop det, man gjorde i 1924. Derfor var det saa afgjort rigtigt, om man var blevet paa dette Grundlag. Det, som Regeringen her hyder, og som Flertallet har givet sin Tilslutning, er et Forslag, som skal se ud af noget i Forhold til den Arbejdsløshed, vi har, og den, som man venter; det skal se ud som noget til Afhjælpning af denne Arbejdsløshed. Den ærede Ordfører udtalte, at Forslaget var et værdifuldt Bidrag i Kampen mod Arbejdsløsheden. Jeg mener — og det har jeg udtalt hele Tiden og vil gentage det her —, at Forslaget er Camouflage i Forhold til hele den store Arbejdsløshed: det giver sig ud for at betyde noget i Forhold til denne Arbejdsløshed, men det giver Arbejderne Stene for Brød, fordi det i Virkeligheden intet betyder i Forhold til denne Arbejdsløshed.

Meget vilde det betyde, om man blev paa den bestaaende Arbejdsløshedslovgivnings Grundlag og arbejdede ud fra dens Synspunkter; og meget mere vilde det betyde, om Regeringen virkelig var med i Arbejdet paa at faa Produktionsomkostningerne sat ned, saaledes at Virksomhederne saa vidt muligt kunde komme i normal Gænge. Thi det er dog langt, langt bedre at forebygge Arbejdsløsheden end at skride til Midler for at hjælpe de arbejdsløse, naar de nu en Gang er kommet ud i Arbejdsløshed, og det hvad enten disse Midler er Nødhjælpsarbejde eller Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg paapegede i min Tale ved første Behandling, hvad jeg for mit Vedkommende mente, der burde gøres i saa Henseende; der

burde optages frivillige Forhandlinger om Nedsættelse af Produktionsomkostningerne mellem Virksomhedernes Indehavere eller Ledere paa den ene Side og Arbejderne paa den anden Side, fordi det nu en Gang er en Nødvendighed, at man kommer nedad med Produktionsomkostningerne; hvis der skal blive Mulighed for, at man kan optage Konkurrencen med det Udland, som har en betydelig lavere Arbejdsløn og betydelig lavere Produktionsomkostninger end her i Landet.

Jeg læste for ikke mange Dage siden i et Blad her i København — jeg tror, det var Dagbladet „Børsen“ — et Interview, som dette Blad havde haft med en Leder af en af vore større Virksomheder indenfor Jernindustrien, og hvori denne Leder udtalte, at i visse Brancher indenfor Jernindustrien havde man i Udlandet, f. Eks. i Sverige og Tyskland, ikke mere end Halvdelen af den Arbejdsløn, som betaltes indenfor samme Branche her i Landet, og at det selvfølgelig derfor var umuligt for den at optage Konkurrencen og beholde hele den store Arbejderstab i Virksomhed. Jeg vil dertil sige, at hvis de danske Arbejdere, som har den dobbelte Løn i Forhold til de tyske og svenske Arbejdere, forudsat at disse Udtalelser i Bladet var rigtige. (Afbrydelse: De er ikke altid rigtige). Jeg forudsætter, at de er rigtige, og indtil jeg ser andet, maa jeg tro, at de er rigtige. Altsaa, under Forudsætning af, at de er rigtige, havde jeg for mit Vedkommende intet imod, at danske Arbejdere havde den dobbelte Løn af tyske og svenske, hvis de saa præsterede den dobbelte Arbejdsydelse. Det ved jeg ikke, om de gør, jeg tror det ikke. Jeg er vidende om, at der af Arbejderne indenfor Jernindustrien præsteres ganske overordentlig god Arbejdsydelse, det er jeg allerede for lang Tid siden blevet gjort bekendt med af en af Lederne indenfor Jernindustrien; men derfra og saa til at yde det dobbelte i Forhold til Udlandet er der dog et Spring.

Det er jo en given Sag, at Konkurrence kan ikke finde Sted under saadanne Vilkaar; hvis saadanne Lønninger skal opretholdes, er det den lige Vej ud i den store Arbejdsløshed, hvor der altsaa kaldes enten paa Nødhjælpsarbejder eller paa Understøttelse.